

Франко (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Не легко відійти в країну вічності німу,
хоча яка була б дорога днів трудна і сіра.
На сто вузлів сплелись думки з землею, й аж йому
життя з долоні випало, немов розбита ліра.

Учитель і поет, виховник, будівничий, що
було для нього кожне слово чином, кожне ділом,
не музам дань складав і не собі співав, а щоб
шляхи майбутнього в мету спрямовували сміло.

Підвівся і, відклавши пісню, мов гребець весло,
до гнівних зір війни молився віщо в ніч весінню,
і з ложа смерті слав думки на шлях, що ним ішло
його натхненням виховане днів тих покоління.

"Життя і знання", ч.5, 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/franko